

A pokol bugyra

Függőségben élek, nem tagadom. Egy „sehonnai, bitang ember” vagyok, aki évente többször is megfogadom, hogy leszokom a káros szenvedélyemről. Most is ez van, és szánalommal nézek saját magamra, mert ordibál velem a lelkiismeretem: *minek van a kezekben most is az a bűdös bagó, ha le akarsz róla szokni?* Ez az utolsó. Most tényleg. Soha többet nikotin, krákogás. Majd én megmutatom! Tisztában vagyok azzal, hogy idegbeteg leszek, hogy szenvedni fogok, de véghez fogom vinni! Majd cukrot szopogatok, vagy kérődző állat módjára rágózom pótcselekvésként, mert, ugye, mindenki tudja, szükséges a pótcselekvés, és így nem lesznek traumatikus élményeim. Legalábbis remélem. Bár eddig is ezt tettem, mikor semlegesíteni akartam a nikotin ízét a számban. Sebaj, akkor most többet rágcsálok. Legfeljebb felszedek pár kilót. Megéri, nem? Jöjjön, aminek jönnie kell! Holnap azzal kezdem a napot, hogy nem gyújtok rá. Esküszöm! Pedig egy jó kis cigarettázás alatt minden a helyére kerül. Könnyedén. Ezt semmi nem pótolja. Mit beszélek?! Ez nem igaz, kell, hogy pótolja valami!

Hajnali fél ötkor, amikor felébredtem, még nem volt semmi baj. Na, de hét órakor már kezdett úrrá lenni rajtam a hiszti. Ebben az időpontban minden reggel rutinszerűen kimentem a teraszra, és átadtam magam az élvezeteknek, duplán, kávéval. De most nem teszem. Ki fogom bírni!

Két óra elteltével nem tudok mit kezdeni a kezemmel. Valami hiányzik belőle. Hiába, nagy úr a pszichés beidegződés. Dobolni kezdek az ujjaimmal. Idegesítő. Fel tudnám magam pofozni, mert saját magamat hozom olyan helyzetbe, amely felemészt. Az agyamban érzem a ritmust, egyre erősebben. Mint egy zombi ülök a gép előtt, és képtelen vagyok normálisan dolgozni, borúsan látok mindent. Olyan vagyok, mint egy élő dinamit, amely bármelyik percben robbanhat. Ez maga a pokol!

Éhség tört rám, és nem, most nem a kulináris élvezetekre gondolok! Nikotinéhség lett úrrá rajtam. De nem adom fel. Nem engedem, hogy az a szürke gyilkos füst tovább mérgezzen! Rágót veszek a számba, és olyan hévvel rágom, mint egy kérődző tehén. Majd azt veszem észre, hogy az izomláz kezd elhatalmasodni az állkapcsomban, és kattog, mint akinek ki van kopva a fogaskereke. Szemétbe vele! A táskámban kotorászom, kezembe akad egy tábla csoki, majszolni kezdem. Nem jó, túl édes. Sebaj, van más! Sós mogyoró, azt szeretem. Harminc másodpercig, mert egy darab a fogaim közé ágyazta be

magát. Pizskálni kezdem a nyelvemmel. Egészen addig, amíg hólyagot nem érzek a nyelvem hegyén. Megőrülök! Meddig lehet ezt ép ésszel kibírni?

Ebéd után már csorogni kezdett a nyálam egy szál cigiért. Mit egy szálért?! Egy slukkal is beértem volna, hogy csökkenjen az egyre jobban elhatalmasodó feszültségem. Undok voltam és kibírhatatlan, mindenkinek beszóltam, mindenkit megsértettem. Ki ez a nő? Ez nem én vagyok! Járkálók, undorító löttyöket iszom. Pötcsелеkmény.

Felöltöztem, és útnak indultam. Mindegy, hogy hová, csak el hazulról! Jó messzire. A természet kivirult, újraéledtek a fák, a fűvet szinte harapni lehet. Ragyogó lombátrát vont a tavasz arra a parkra is, amelyen átvágtam. Szívtam magamba a friss levegőt, mintha az életem függne tőle, s csak mentem céltalanul. Bele a nagyvilágba. S a nagyvilág mindig produkál valamit, most is érdekes esemény rajzolódott ki előttem. Látom, amint a városi rendőrök egy tisztos őszes halántékú sofőrt igazoltatnak. Vagyis, csak szerettek volna igazoltatni, mert azért nem úgy van ám, ahogy! Már csak az kellene! Látom, nemcsak én vagyok megzakkanva. Ez egy kis vigasz a saját nyomorultságomra nézve. Az autó félig a járdán, félig az úttesten parkolt, tilos helyen, pedig szemben volt a parkoló, nem is kicsi. Első látásra úgy tűnt, ott lakik a férfi. A másodikra is. Vagy talán csak azt akartam hinni. Hogy miért foglalkoztam ezzel, magam sem tudom. Vagyis igen, azért, hogy eltereljem a gondolataimat a dohányzásról.

Hogy makacs ember volt az öreg, az biztos, mert nem mutatott hajlandóságot arra, hogy igazi rendőrnek nézze a egyenruhásokat, annak ellenére, hogy nyomatékosan bizonygatták, ők azok, és igen, nekik joguk van arra, amit tesznek. Nem adta át a papírjait, pedig kérték, sőt követelték tőle. Úgy gondolta, nem tárgyalt velük, sőt, még az ajtót is becsukja. Na, ne, ezt azért mégsem kellett volna! Nyilván az ajtó súrolta az egyik rendőr mellét, mert ezek a szavak kanyarodtak be a kíváncsisággal küzdő hallójáratomba: *Megütött, engem, egy rendőrt? Szálljon ki! Szálljon ki azonnal, mert megbánja!*

Makacs ember, jaj de nagyon makacs! Nem szállt ki, az istennek se, és igen, megbánta. Vagy nem. A fene tudja, mi járt az öreg fejében. Szinte egy mozdulattal kirántották a zsaruk a volán mögül. Hú, ezek ám az erős csávók! Az emberünk állta a sarat, ellenkezett, küzdött hősiezen, pedig nem kellett volna, csak a tüzet szította. Rányomták az autója motorházára. Nagyon értették a dolgukat, mindkét kezét hátracsavarták, és már vártam, hogy kattanjon a bilincs. Nem jött be, ez most elmaradt, talán mert otthon felejtették, vagy mert a férfi oldalbordája bőszenevadként kiszaladt a lakóházból és sipítózni kezdett éles hangon: *Mit csinálnak? Jaj, mi ez?! Engedjék már el!* Volt dulakodás, kiabálás, de valahogy nem volt kedvem maradni, s megvárni a végkifejletet. Főleg azután nem, hogy egy kíváncsi bámészkodó úgy pöfékelt a közelemben, közel voltam hozzá, hogy kikapjam a kezéből a csikket. Azért azt még hallottam, hogy egy

másik bámészkodó ekképpen véleményezte az ominózus esetet: *Ni má, a gádzsók rosszabbak, mint mi vagyunk... ölik egymást... s nagyokat kuncogott.*

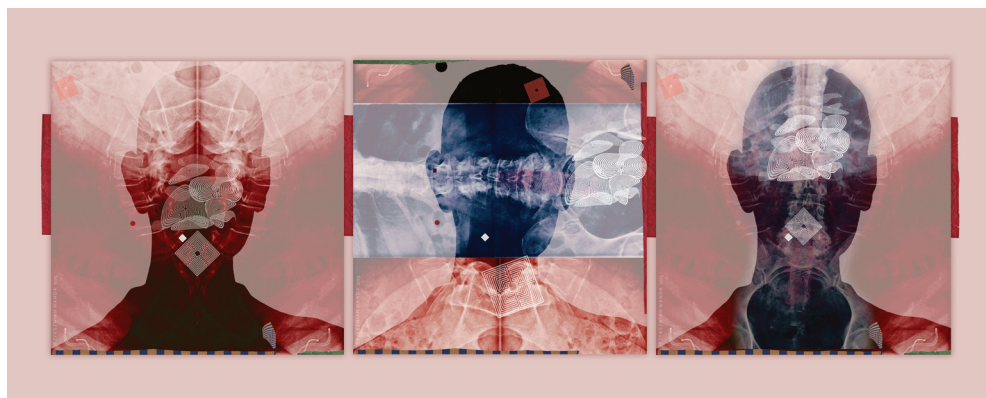
Fáradtam érkeztem haza, fáztam is, pedig csak egy órát bolyongtam. Mi van, már az idő is ellenem dolgozik? Senki és semmi nem szán meg engem? Mit vétettem? Kitartás! Már csak pár óra, és az ágyba kerülök, magam mögött hagyva egy átkozottan átszenvedett napot.

Az óra lassan nyelte a máskor gyorsan szaladó perceket, így volt időm gondolkodni. Szidtam azt a napot, amikor először vettem a számba a cigarettát, és azt is, aki megkóstoltatta velem.

Álom, álom, édes álom! Eljött az alvás ideje, s mivel kimerült voltam, hamar elszenderültem. Éjfélig. Akkor felébredtem, s mohón megittam egy pohár ásványvizet. Majd ettem egy almát, és mindent, ami a kezembe került. Csak rágtam, rágtam, kifulladásig.

Reggel hét óra. Kávét töltök a csészébe, jó erőset, majd kezembe veszem az ismerős illatot árasztó vékony cigarettát és az öngyújtót. Kecses mozdulattal rágyújtok. Lassan szívom magamba a füstöt, várok pár másodpercet, és ugyanolyan eleganciával engedem ki magamból. Megszédülök. Ennek ellenére huszonnégy óra után először érzem magam jól a bőrömben.

Tudtam, hogy gyenge vagy, tudtam, hogy nem bírod ki! – szólalt meg bennem egy hang. Sajnos igaza van, s ha most még ezek után is szellemes akarok lenni, akkor azt mondom, persze nem az én agyamból pattant ki a gondolat, hogy „olyan sokat olvastam arról, hogy milyen veszélyes a dohányzás, hogy megrémültem, és abbahagytam az olvasást”.

Szyksznian Wanda: Triptichon – Diagnózis